

A full-page illustration serves as the background for the book cover. It depicts a woman with long, flowing red hair, wearing a light blue, sleeveless dress, riding a dark brown horse through a body of water. The horse is splashing, and the woman's hair and dress are blowing in the wind. In the background, there is a dense forest of tall, thin trees under a large, full moon. Several birds are flying in the sky, and dragonflies are visible near the water's surface. The overall color palette is dominated by blues, greens, and the red of the woman's hair.

OTAKAR POSPÍŠIL

pointa

BĚZEJMENNÁ
JEDINÝ

BĚZEJMENNÁ JEDINÝ

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Otakar Pospíšil
Bezejmenná: Jediný – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

BĚZEJMENNÁ

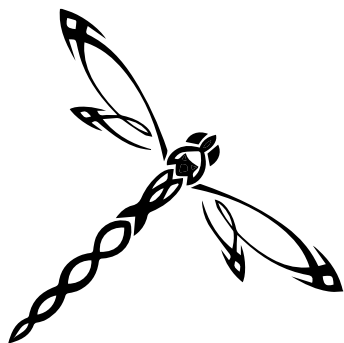
JEDINÝ

● ■ pointa

OTAKAR POSPÍŠIL

BĚZEJMENNÁ
JEDINÝ

DÍL II.

Copyright © Otakar Pospíšil, 2024

Mapa © Otakar Pospíšil, 2024

Ilustrace © Zuzi Maat, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-301-1

ISBN e-knihy 978-80-7691-403-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7691-406-3 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

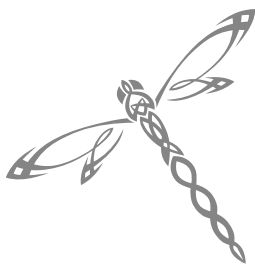
ISBN e-knihy 978-80-7691-407-0 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

Tuto knihu věnuji mé milované ženě Janě.

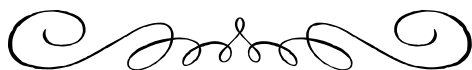

*Děkuji své rodině a přátelům
za pomoc a podporu.
Díky Jano, Ivo a Ondřeji.*

*„Vyzařování mého ducha
se prostírá všude kolem,
jak šerosvit dávných věků.“*

MOST MEZI PŘÍBĚHY

Dalo by se říci, a na první pohled to tak i vypadá, že čtyři Jednomyslně zvolení zvládli svůj úkol dobře. Našli Poutníka s ženou na zádech a on souhlasil, že s nimi pojede do Podlesí.

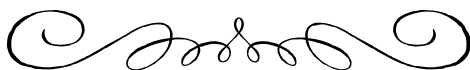
Na cestě domů přežili útoky zbloudilých a zachránili mnoho nevinných lidských životů. Jejich odvaha, vnitřní síla, láska k životu a úcta k dobrovolně přijaté povinnosti letěly před nimi jak zářící pochodeň. Lidé si toto světlo předávali a díky tomu se jim žilo lépe.

*Proč a kam se ztratili draci, věděl jen Poutník. Jejich zmi-
zení byla velice vítaná změna po nekonečné době plné útrap.
Lidé tuto změnu přijali s opatrnou radostí poučení z časů
minulých. Jejich obezřetnost byla na místě. Ač si to nechtěli
připustit, přece jen podvědomě cítili, že ještě není vyhráno.*

*Zlo přicházelo v jiné podobě. V podobě zbloudilých, z je-
jichž středu povstane to, co si nikdo nedokázal ani v těch nejdi-
vočejších představách vymyslet a co zachvátí celý širý svět na
dlouhé věky jako neviditelná zákeřná choroba, na kterou ani
ten nejlepší leighiše nenajde účinný lék.*

1.

NA LOVU

„Když jsem se dotknul té stopy, tak jsem ho uviděl...”

Poté co Jakub Štístko odjel se svou kobyloou domů do kovárny v Podlesí, Samuel moc dobře věděl, že ten kluk kovářská má vlastně pravdu. Řekl mu jen to, co mu říct musel a mohl, aby nezatížil ani jeho, a ani Modrookou. Sebral veškerou svoji sílu a soustředil ji na dění kolem své poraněné vnučky.

Spěchal, protože se rozmluvou s mladým kovářem zdržel. Nechtěl v žádném případě svým chvatným nabádáním k odchodu přivést rozrušeného mladíka k dalším pochybnostem.

„Že se to vždycky nahrne všechno najednou,” bručel si pro sebe.

Cítil, že je ten nejvyšší čas něco udělat. Zavřel se do chalupy, aby nebyl nikým rušen, a rozletěl se svým vědomím zachránit, co se dá.

Uviděl Horala, jak Modrookou zvedá ze země.

Přišel jsem pozdě, blesklo mu hlavou, ale nebyl čas na plané řeči.

Snažil se ji ze všech sil udržet při životě. Moc dobře věděl, že rána, kterou utrpěla, by za normálních okolností byla smrtelná. Spojil proto svoji sílu se silou Johanovou, aniž by on cokoli tušil, a doprovázel ty dva až k rukám Poutníkovým. Když ten ji převzal do své péče a Samuel věděl, že jeho pomoci již není potřeba, vrátil se zpět domů do svého těla.

Byl to velice náročný a rychlý zákrok a leighiše byl hodně vyčerpaný. Musel vynaložit veškeré úsilí, kterého byl v tu chvíli schopen. Byl ale nadmíru spokojený, že v tom neštěstí, které jeho milovanou vnučku potkalo, všechno přece jen dobře dopadlo. Na všem špatném se dá pokaždé najít i něco dobrého, protože tyto dvě síly jdou vždycky ruku v ruce, aby byla zachována rovnováha. Tuto moudrost si Samuel osvojil již jako mladíček a během života se mu několikrát sobě potvrdila.

Přiložil do krbu hrst třísek. Trochu do nich foukl. Ozvalo se zapraskání, voňavě to zakouřilo a z dohasínajících uhlíků vyrostl nový oheň. Do plamenů pak zavěsil starou měděnou konvici s vodou. Na sílu přírody v bylinkách obsaženou nedal nikdy dopustit. Jeho Devítimocnej, jak mu říkal, dokázal neuvěřitelné věci.

Samuel se usmál.

Ten by vzbudil i mrtvého, napadlo ho. Seděl u ohniště na sedačce zhotovené ze zvláště pokrouceného kusu dubového kmenu a unaveným pohledem sledoval to každodenní, na první pohled obyčejné dění před sebou. Někomu by se taková věc mohla zdát jednoduchá a bezvýznamná. Bylinkář ale za oheň nikdy nezapomněl poděkovat, protože moc dobře věděl, jak by byl život bez něj těžký.

Konvice, zčernalá letitým používáním, se po chvíli ozvala tichým pískáním. To bylo neklamné znamení, že se voda začíná vařit. Leighiše si zalil svoji oblíbenou směs a chvíli čekal, než se z koření uvolní léčivý a posilující duch ukrytý v každé té kytice či houbě jako neviditelná moc. Z velkého kameninového hrnku se linula příjemná vůně a on byl v myšlenkách s Modrookou.

Chvilí počkal, až Devítimocnej trochu vychladne, a vmíchal do něj lžici medu. Pozvedl buclák k ústům a zároveň přivoněl. *Hm, to je lahoda*, pochvaloval si v duchu. Pomalu

vychutnával každý doušek té dobroty a cítil, jak do něj vstupuje klid. Musel si jít na chvilku lehnout, trochu se prospat a doplnit tak sílu vynaloženou na pomoc jeho vnučce.

Modrooká spala v kuse už druhý den. Poutník všechny ubezpečoval, že Lasička je celkem v pořádku. Nedalo mu to, když viděl ty tázavé pohledy a ustarané obličejy. Vysvětloval přátelům, aby je uklidnil, že spánkem děvče nabírá tolik potřebnou sílu ztracenou kvůli vážnému zranění.

Ještě sice nemáme úplně vyhráno, ale je mladá a silná, problemsko mu hlavou.

„Po probuzení bude nejspíš unavená, ale jinak jí nebude chybět nic,“ oznámil s naprostým klidem všem, kteří mu v tu chvíli doslova viseli na rtech.

„Hele, není žádný spěch. Hlavně ať se dá ta holka do kupy,“ zhodnotil situaci Horal. „Taky by vůbec neškodilo trochu čerstvého masa. Co vy na to?“ obrátil se na Lovce s Johanem. Johan tak trochu ledabyle sklonil hlavu stranou, jako by přemítal, jestli se mu zrovna chce do těch kopců naproti, nebo ne.

„Nedělej zbytečný štráchy,“ žďuchnul do něj Lovec, „protáhnem si drobet kosti, a jestli Duch lesa dovolí, přinesem i čerstvou zvěřinu, no nemám pravdu?“ přátelsky plácal Johana po rameni.

Mladík se v tu chvíli zatvářil dost nevrle, ale jen proto, aby se zbavil dotěrného kumpána, a dodal: „Když já radši zamřelý.“

„Tó víš, to zrovna tak na tebe tady někdo čeká s takovou dobrotou, no nemám pravdu?“ nedal se Lovec.

„Tak dobře teda,“ odstrčil přítele Johan, „hlavně už mě nech bejt, u všech draků.“ Oba se začali smát a tím bylo vše dohodnuto.

„No vidíte to, vy dva chytrolíni, že to jde. A když holt máme tu chvíli času, tak se taky musím trochu postarat o ty naše čtyřnohý přátele,“ bručel Horal a vypadal, že mluví spíš jen k sobě než ke svým druhům. Napadlo ho totiž, že dopřeje jejich koním péči za věrné služby ještě před tím, než vyrazí na lov.

Seděl u ohně a přemýšlel. Přemýšlel, co by pro ně mohl udělat dobrého. A právě v tu chvíli, jako by ji přivolal svou myšlenkou, šla kolem dívka s košem. Ani si nevšiml, co v něm nesla. V ten moment mu to bylo srdečně jedno. Při pohledu na ni mu hlavou proběhlo pradávné spojení dívek a koní a přesně tohle potřeboval.

„Krásnej den přeju, děvče,“ pozdravil vlídně.

„I tobě, pane,“ odpověděla s úsměvem, který jí vykouznil ve tvářích nádherné dolíčky. Prázdnou rukou si zaclonila oči proti slunci, aby lépe viděla na neznámého muže, a jak tak mžourala do slunečních paprsků, kolem nosu se jí nadělaly malé pihaté vrásky.

„Poslouchej, děvče, máte tady někde místo, kam vaši choděj plavit koně?“ usmál se na ni.

„Nó, to máme. Dole za vesnicí, že jo. Je tam přehrazenej potok a slouží zároveň jako napajedlo pro dobytek, a kolik těch koní máš, pane?“ zeptala se ta brebentilka jedním dechem.

„Pět celkem, pokud vím,“ řekl Horal a již věděl, že tohle setkání nebude jen tak.

„A to budeš jako dělat všechno sám?“ vyzvíдалa.

„Hele, asi jo, jak je mi známo. Přítelkyně je dobitá a chlapi se připravujou na lov, no tak holt asi sám,“ odpověděl a s napětím čekal, co si ta hezká osůbka zase vymyslí. Jeho předtucha ho ani v tom nejmenším neklamala.

„A určitě bys chtěl, pane, pomoci, že jo?“ podívala se na něj s mírně přivřenýma očima, jako kdyby se bála od-

mítnutí, ale zároveň ho nechtěla za žádnou cenu připustit. Ovšem než se Horal stačil nadechnout k odpovědi, děvče pokračovalo dál: „My, totiž já a naše Fegurð, teda ona není naše, že jo, ona je sirotek, ale naši se jí ujali, takže vlastně naše je, no my máme hrozně rády koně, takže jestli bys, pane, chtěl, stačí jen říct,“ švitořila dívka jak skřivan z jara nad zoraným polem.

Horal se neubráníl a začal se smát. Dívka mu něčím připomněla Modrookou a najednou mu byla hrozně blízká. Nejraději by ji popadl do náruče a zatočil se s ní dokola. To ale nešlo, jelikož ji zase tak dalece neznal a mohlo by to na první pohled působit nepatřičně.

„Řekla jsem snad něco divného?“ zadívala se trochu nakvašeně a zároveň s náznakem nejistoty v hlase.

„Ne, ne, to ani náhodou. Všecko je v tom nejlepším pořádku. V žádném případě bych si netrouf tě rozzlobit, krasavice. Jenom si mi připomněla jedno milý děvče,“ uklidňoval ji Horal. Musel však silou zadržovat smích, jestliže nechtěl tu bytůstku ještě více rozpálit.

„Aha, tak to jó,“ odvětila dívka smířlivě.

„Tak jestli je ta vaše Fegurð taky tak milá jako ty, a jestli vůbec bude chtít, tak to budu moc rád, když mi spolu pomůžete,“ urovnal nenadálé jiskření.

„Dobře teda, nikam nechod' a my si tě tady najdeme, že jo?“ zasmála se a už byla pryč.

Najednou Horal ucítil, jak je mu dobře. Velice ho potěšil dívčin zájem. Viděl ji prvně v životě a ona mu nabídla svoji pomoc. Uvědomil si, že bude postaráno prostřednictvím jejich koní právě o něj. Ten čistý upřímný zájem ho potěšil a udělal mu velkou radost.

Zůstal sedět u ohně. Plamen líně olizoval poslední zbytky dřeva. Oheň spíš kouřil, než že by hořel, a skrze ten kouř se Horal v myšlenkách vrátil domů. Co asi dělá jeho milovaná

Leár a co jeho děti? Byl již dlouho na cestě a zastesklo se mu po jeho blízkých.

Rodina, proletělo mu hlavou.

Čím déle je z domova, tím více si uvědomuje, že rodina je nejcennější dar, co má.

Kdo ví, kdy je zase uvidím. Myšlenku, jestli se vůbec vrátí domů, zavrhl hned, jak se mu vkradla na mysl. *Taková hloupost... Jak mě to vůbec mohlo napadnout, u všech draků? Copak jedu domů sám? Vždyť mám přece své věrné přátele, a navíc s náma jede Poutník přece, tak co mi to vlezlo do hlavy? Že by únava? Hele, tak dost!!!* Musel okřiknout sám sebe, a aby zaplašil vtíravou myšlenku, začal si vybavovat krásné vzpomínky na domov.

Je pravda, že je zvyklý pobývat v přírodě. Umí si bez potíží ustlat kdekoli a vyspat se třeba i na kameni, ale jeho milovanou postel doma v chalupě jen tak něco nenahradí. Vybavil si večer po práci, když uléhá a zavrtá se do přikrývek. V tu chvíli si vzpomněl, jak ho skoro pokaždé zaplaví ten blažený pocit štěstí doprovázený příjemným šimráním kolem žaludku. A opravdovou lásku milující ženy považoval za jeden z největších darů Přírody.

Zabrán do svých myšlenek, přehraboval se kusem klacku v ohništi tak, jak to dělává Modrooká, aniž by si tu podobnost uvědomoval.

„Pane, tak už jsme tady a obě, že jo,“ zaslechl za sebou tichý dívčí hlas. Horal vytržen ze zamyšlení otočil prudce hlavu.

„Byl jsi asi hodně daleko, že jo?“ zeptala se starostlivě dívka. „Musela jsem na tebe dvakrát promluvit, než ses vrátil zpátky.“

„Hele, to nic, to... to je dobrý,“ vracel se ze svého zadumání, „no tak vás rád vidím, děvčata,“ zahlaholil již usměvavý Horal.

„Tak tohle je ta naše Fegurd a mně říkají Kariana,“ představila dívka svoji sestru i sebe. A než se stačil Horal nadechnout, pokračovala plynule dál. „A kde máš ty své koně, pane? Já

jen abysme neztráceli čas, že jo,“ zastírala horlivostí svoji lásku k těm ušlechtilým zvířatům.

„Tak děvčata, abych se choval, jak se patří... Mně říkají Horal. A neříkejte mi pořád pane, já nejsem přece žádný pán, jsem jenom obyčejnej člověk. A koně jsou támhle u té chalupy v maštali,“ vysypal ze sebe rychle, protože se konečně dostal ke slovu.

„To je tam, co teď bydlí Poutník, že jo, Horale?“ pokračovala Kariana.

„Hele, ty breptalko, umí tvoje sestra taky mluvit?“ chechtal se Horal.

„No to bys koukal, co ta toho namele, že jo, Fegi?“ odpověděla opět Kariana. To už se ale smáli všichni tři a v tu chvíli zrovna vcházeli ke koním.

Náhly příchod hlučné společnosti upoutal pozornost všech ustájených zvířat. Jako na povel otočili koně hlavy k příchozím. Flekatej zafrkal a na první pohled to vypadalo, jako kdyby je pozdravil.

„Taky vás zdravím, koníci,“ poprvé promluvila jemným hlasem Fegurd, „to je těch pět tady z kraje?“ zeptala se. Horal zůstal stát u otevřených širokých dveří a jen souhlasně přikývl. Opřel se ramenem o veřeje a sledoval, co se bude dít. Byl totiž upřímně zvědav, jak to ty dvě krásky zvládnou. Doslova se těšil na to, co přijde v příštím okamžiku. Každá z dívek přistoupila k jednomu z koní. Lehce mu položila svoji malou dlaň na nozdry a zároveň k němu tiše a laskavě promlouvala. Chtěly se tak s koňmi seznámit. Nabídnout jim svoji vůni, svoji něhu a laskavost. Tráva začal bujně pohazovat hlavou, ale Fegurd ho chytila za ohlávku a cosi mu zašeptala do ucha. Dívka byla na takovou chvíli dobře připravená. Docela určitě s něčím takovým počítala. Trávu si přiklonila na svoji stranu i tím, že mu z druhé dlaně nabídla skrojek chleba. Horal se pousmál nad chytrostí té krásné šibalky.

„A čím je tenhle plavák?“ vzala Fegurd hřebce kolem krku.

„Ten je Mistrův a jmenuje se Kůň.“

„To nemyslíš vážně, to přece není možné, aby se tak krásnej kůň jmenoval Kůň,“ nechtěla připustit, že by to tak mohlo být.

„Ale myslím, on mu totiž Poutník jinak neřekne. To je samý Koni sem, Koni tam... No je to tak, děvče.“

„Tenhle je tvůj, Horale, že jo, že mám pravdu?“ vyzvíдалa Kariana, když se seznamovala s jeho hřebcem. „A má taky nějaký jméno? Má, vid' že jo, a řekneš mi ho?“ vyptávala se překotně dál.

„Hm,“ protáhl Horal v zamyšlení, „nó, jméno jako takový jsem mu nák nedal. Ale většinou mu říkám příteli. Tak snad asi nejspíš Přítel,“ odpověděl muž a celé to bral jen jako hru.

„Hele, to je přece krásný jméno, že jo,“ vyhrkla Kariana nadšeně, „že jo, Fegi,“ hledala podporu u sestry. Ta přítulná ke Koňovi jen souhlasně kývla hlavou.

„No tak dobrá, tak teda asi jó. To máš, děvče, asi pravdu,“ odpověděl zadumaně Horal a její bystrost ho potěšila, „a jestlipak ti poděkoval, žes mu dala tak krásný jméno?“

„To ani nemusel, to já ráda, že jo,“ odpověděla a maličko se jí zarděly líce. „A ten čtvrtý je čím? A víš taky, jak se jmenuje?“ ptala se dívka dál.

„Ten je Lovcův a on mu říká Krasavče, jenomže... Abych pravdu řekl, tak jsem na něm nic zas tak krásnýho nenašel. Vlastně ani nevím, proč mu tak říká...“ zapřemýšlel Horal nahlas.

„Každej kůň je přece krásnej, že jo. Ale to už bys moh vědět, že jo, Fegi?“ podívala se Kariana na Fegurd s blahosklonným úsměvem: no jó, chlap. Ta jen souhlasně zvedla oči k nebi, jako že se s tím nedá ale vůbec nic dělat, a dál se seznamovaly s novými čtyřnohými přáteli.

„Hele, vy dvě, nepřehánějte to, nebo si je doopravdy vyplavím sám,“ varoval Horal obě smějící se brebentilky.

„Ale kvůli tomu jsi nás sem přece nepozval, že jo?“ obrátila se Fegurd na Horala a tím ukončila tu veselou rozpravu. Ten jenom mlčky zvednul ramena na znamení odevzdanosti.

Dívky vyvedly koně z maštale. Všichni šli po proudu potoka skoro přes celou osadu, než došli k napajedlu. Kdysi dávno tady lidé přehradili potok a jeho voda zalila mělké a celkem rozlehlé údolí. Tím vznikla mezi protilehlými břehy poměrně velká vodní plocha s průzračně čistou vodou, ve které probleskovala stříbrná rybí břicha. Bylo celkem teplo. *Chladná voda udělá koním určitě dobře*, pomyslel si Horal.

„Můžeme samy?“ zeptala se ho Fegurd s jiskrami mladé nedočkavosti v očích. Horal si všimnul, že se dívka v přítomnosti koní dost změnila.

„No jo, no, proč ne?“ odpověděl.

To už si ale obě děvčata podkasávala sukně. Fegurd se pevně přidržela hřívy a pružně se vyšvihla na Trávův hřbet. To samé udělala Kariana s Horalovým Přítelem. Jen Flekatej, Krasavec a Mistrův Kůň nenesli nikoho. Zřejmě si s tím vůbec nelámali své koňské hlavy a docela klidně se přidali k oběma jezdkyňám. K ovládání hřebců stačil dívkám jen jejich cit, bosé nohy a koňská hříva. Najednou si Horal uvědomil, že si ty krasotinky vystačí samy a že ho vlastně ani k ničemu nepotřebují. Sedl si proto do trávy kus od břehu a těšil své oči i duši tou krásou, kterou měl přímo před sebou.

Dívky a koně.

V tu chvíli přestal vnímat okolní svět. Byly tu jen dívky, koně a voda.

Mezerou mezi mraky prosvítlo slunce.

Rozpuštěné dlouhé vlasy rusovlasé Fegurd zazářily všemi odstíny mědi.

Ten obraz na Horala působil přímo kouzelně. Černý hřebec, jehož boky obepínají štíhlé bílé nohy pihaté rusovlásky. Pojednou si uvědomil, že nedýchá a sytí se tou krásou, div

mu nevypadnou oči z důlků. Musel se pousmát, když sám sebe přistihl, co s ním udělal tenhle nádherný živý obraz.

Dívky zavedly všechny koně tak daleko od břehu, až jim voda sahala po plece. Ti se zastavili a dlouze pili tu chladnou, čistou a životodárnou sílu.

Všude panovalo ticho a klid.

Slyšet bylo jen vzdálené zurčení potoka a slabý vítr pohrávající si s listy v korunách stromů. Vládl tu mír a naprostá rovnováha, do které zčistajasna začala Kariana zpívat.

V tom okamžiku zasáhl ten jasný, něžný dívčí hlas Horal přímo do srdce. Z nenadálého štěstí a radosti se mu oči zalily slzami. Kariana zpívala táhlou píseň o mládeci a lásce k jeho milé. Rozjitřenému muži probudila v hrudi proud pečlivě ukrytých citů. Nic takového vůbec nečekal, a o to silnější účinek to na něj mělo.

„Zatracená holka. Už asi stárnu,“ bručel si Horal pod vousy a honem se otočil, aby si mohl nepozorovaně hřbetem ruky otřít slzy z opálených tváří. Zbytečně se ale strachoval. Děvčata měla v hlavě úplně jiné starosti.

Obě mladice počkaly, až se jejich svěřenci dosyta napijí. Fegurd lehce pobídla Trávu bosýma nohama. Bylo to sotva znatelné ťuknutí patami do slabin a koník ihned uposlechl.

No podívej se na něj, na nezdobu jednoho! Sotva má na hřbetě holku, jako by Johan ani nebyl, chechtal se Horal. Ale čemu se já to vlastně dívím? Takový kráse se přece jen tak nedá odolat, běželo mu hlavou.

Obě nové ošetřovatelky zajely s koňmi na mělčinu, kde jim voda sahala po kolena. Seskočily dolů a chutě se daly do díla. Každá vyndala za pasem schovaný kartáč a začala s hřebelcováním. Bylo vidět, že drhnutí ostrým hřeblem dělá koním

dobře. Dívky cákaly dlaněmi vodu na koňské hřbety. V jejich vydrhnutých svalnatých tělech se odrážely sluneční paprsky jako v zrcadle. Dívčí štěbetání a veselý smích naplnily celé údolíčko kolem napajedla a kolemjdoucí lidé jim mávali na pozdrav. Všichni je tu dobře znali a nebyl nikdo, kdo by je obě neměl rád. Čistí koně vystoupili z vody a začali spásat šťavnatou travu na břehu. Mokrá srst se jim nádherně leskla.

„Tak další pán na holení,“ zavolala Fegurd a nataženou dlaní k sobě lákala Lovcova Krasavce.

„Neboj, my tě neošidíme, že jo,“ řekla Kariana, když k nim koník přišel, a už mu na hřbet dopadla první sprška studené vody. Každá dívka si stoupla k jednomu koňskému boku a svými kartáči začaly pročesávat zaprášenou srst. Lovcův hřebec z toho byl u vytržení, až ho to blaho přemohlo a začal ržát a mocně frkat. Holky zlobivý se mu v tu chvíli začaly smát, ale koňovi to bylo naprosto fuk. Užíval si jejich péči, jak jen to šlo. Pak přišel na řadu Poutníkův Kůň a jako posledního si nechaly obě lazebnice ve vodě Flekatýho. A zase se do něj pustily z obou stran. Flekatej se nedal zahanbit a hlasitě začal hryzat udidlo, k tomu přidál řehtání a neklidné přešlapování na místě.

„No to je od tebe pěkný, že dokážeš poděkovat, ty kluku šikovná,“ chválila ho Fegurd, „hodnej kluk, hodnej koník,“ udržovala hřebce v klidu. „Je vidět, že jseš slušně vychovanej,“ pokračovala v rozpravě, „to ale nebudeš mít jen tak lacino,“ sklonila se s lišáckým úsměvem a pod koňským krkem mrkla na Karianu. „Tak co? Hotovo?“ otázala se a ta jen přikývla.

Fegurd se přidržela hřívy a již seděla Flekatýmu na hřbetě. V tu samou chvíli za zády podala ruku Karianě a ta hbitě nasedla za ní. Flekatej nebyl na něco takového zvyklý. Doposud vždycky nosil jen Modrookou a vypadal dost rozpačitě. Začal se ve vodě točit dokola, ale to už se mu Fegurd položila do mokré hřívy. Zlehka ho poplácala a pohladila po šíji a začala

mu cosi šeptat do ucha. Flekatej se uklidnil a povely dívčinyh nohou bral s naprostou samozřejmostí.

„To by mě teda u všech draků zajímalo, cos mu řekla, že zkrotnul jako beránek?“ zavolal Horal ležící na boku v zelené trávě, hlavu podepřenou o loket, převalujíc šťavnaté stéblo v koutku úst.

„To je naše tajemství. To ti nemůžeme říct,“ smála se Fegurd a svou odpověď hned chytře chránila Karianu.

„Cos měla dobrýho k snídani, že ti to tak myslí v tý tvý krásný hlavě?“ nedal se odbýt tou chytračkou.

„Ále, houby, víš?“ udělala krátkou pomlku, „rostou támhle ve stráni,“ ukázala prstem na kopec za vsí a zase se začala smát.

„Tak dobrá, dobrá. Už se vzdávám, pro všechno na světě,“ zavolal Horal k nebesům a svalil se na záda, až se mu klobouk odkutálel stranou. Položil si ruce pod hlavu a pozoroval bělostná oblaka plující modrou oblohou. Uvědomoval si, jaká je to krása zase slyšet bezstarostný dívčí smích. Byl ze srdce rád, že draci zmizeli. Teda snad zmizeli? Alespoň tomu všechno nasvědčovalo. Odpočíval a užíval si těch zasloužených chvil klidu, nabyté radosti a štěstí, které se linulo z hloubky jeho nitra. Pramálo si lámal hlavu tím, co je čeká, až odsud odjedou.

Fegurd se otočila na Karianu, pohlédly si do očí a ta čtveřka kývla hlavou k Horalovi. Kariana ihned pochopila, oč jde, a začala zpívat tím svým jasným hlasem plným něhy. Fegurd zavřela oči a přidala se k ní hlubším, sytým a pevným druhým hlasem. Kariana se o něj s důvěrou opřela. Položila se do toho nádherného tónu a on ji bezpečně vedl. Jejich hlasy se prolínaly a odpojovaly, aby se opět v závrtném souladu spojily v něco tak krásně čistého a povznášejícího. Ty dvě šibalky věděly moc dobře, co dělají. Byl to zpěv, jaký Horal za celý svůj život neslyšel a nezažil. Seděl v trávě, ústa

pootevřená údivem, nebyl schopen jediného slova. Z očí mu tekly slzy, které už neskrýval. Byly to očistné slzy odplavující všechno to napětí prožité za poslední čas.

Když vyjížděly ty dvě nádherné bytosti na hřbetě Flekatýho z vody ven, ztratil dech zcela pohlcen tím, co právě prožíval. Nemohl uvěřit tomu, že tak daleko od domova zažije tolik radosti, nádhery a štěstí. Najednou si uvědomil, že se asi opravdu blíží lepší časy. Byl to takový ten neurčitý, ale přesto jistý pocit linoucí se odněkud z tajemné hloubky jeho vědomí. Na mysl mu přišla myšlenka, že se asi skutečně dožije toho, kdy si děti budou moci svobodně a bezstarostně hrát a krásné dívky vesele zpívat. A až se za nějaký čas vypořádají se zbloudilci, pak snad konečně nastane tak dlouho a toužebně očekávaný mír na celém světě.

Mír.

To slovo zvedlo stavidlo jeho představivosti a na proudu myšlenek hned uviděl svoji rodinu a svoji poctivou práci. Také milá setkání se svými přáteli a radost ze života, kterou nebude kalit strach z draků a obavy o holý život, o který jim nyní usilují zbloudilí.

Jeho nitro zaplavilo nevýslovné štěstí.

Po břehu napajedla se ubíral zvláštní průvod. V jeho čele jeli zpívající Fegurd a Kariana na Flekatým. Za nimi šli v řadě za sebou čtyři zbývající koně, a na konci šel šťastný Horal, klobouk v ruce, v koutku úst stébko trávy utržené u vody, a vůbec mu nevadila jeho kyselá chuť. To všechno, v čem se právě nacházel a co prožíval, mu dávalo ten ohromný a krásný pocit lehkosti a radosti ze života.

Společně ustájili koně. Když vyšli před maštal, obrátil se Horal k oběma dívkám.

„Děkuju vám, děvčata, z celého srdce a jenom nevím, jak se vám mám odvděčit a...“ Kariana ho přerušila, když viděla jeho rozpaky.

„My od tebe nic nechceme,“ usmála se, „udělaly jsme to pro radost tvoji a taky těch koní, že jo,“ podívala se na Fegurd a ta jen přikývla. „Ale hlavně jsme udělaly velkou radost samy sobě,“ dodala, „no a taky abys věděl, že ve Třech domkách žijou hodný lidi,“ usmála se líbezným úsměvem mládí.

Horál nenacházel slov, rozevřel náruč a přitisknul obě dívky na svoji rozložitou hrud.

Ráno, ještě za šera, vyrazili Lovec s Johanem dolů podél potoka se záměrem pokud možno ulovit srnce. Proč zrovna srnce a proč ne jelena se dohodli v podstatě hned. Bylo jim oběma jasné, že jelen je moc velký a měli by potíže dostat ho do vesnice. Ovšem když uloví srnce, tak při jeho velikosti ho donesou s nějakým tím odpočinkem celkem lehce. Bylo také jasné, že bude dost masa nejen pro ně, ale mohou se podělit i s ostatními.

Pásli po nějakém místě, kudy chodí zvěř k vodě. Potok tekł mírným svahem, kde se střídaly větší či menší skály. Smíšený les kolem poskytoval množství tichých zákoutí a úkrytů v hustých houštinách.

Skupiny starých stromů k sobě nakláněly větve, jako si staří přátelé podávají ruce. V mezerách mezi zápoji se ke světlu draly ostrůvky různé vysokých keřů. Tyto ostrůvky zbarvené několika odstíny zelené byly domovem bytostí stvořených Přírodou. O to, aby tato zákoutí a lesní palouky nezmizely a nezarostly, se starala jelení a srnčí zvěř svým okusem. Do rozmanitosti jejich každodenní pastvy patřily mimo jiné i mladé výhonky těchto keřů a stromků zápolících tak o život. Veškerou tu krásu kolem podporoval všudypřítomný smaragdový mech a lišejníky nejrůznějších barev nasycené chladnou životodárnou vodou.

Oba lovci kráčeli lesem s posvátnou úctou. Kráčeli tiše, smysly zbystřené, nesměla jim uniknout ani malá myš. Snažili se, aby je les přijal a oni se tak stali jeho součástí. To znamená, že nebyli v lese, ale byli jednou z bytostí, které les tvoří a které v něm žijí. Jako že oni sami byli stromem nebo srncem nebo skálou, která se zrovna tyčila před nimi.

Pojednou se Lovec zastavil a pohybem ruky k sobě přivolal Johana krácejícího opodál. Zkušený stopař zachytil v měkké půdě řadu zřetelných otisků, jak kdyby byly navlečené na rezné niti. Srnec prošel mezerou mezi velkými balvany porostlými zeleným mechem. Johan se zastavil vedle svého druha a zadíval se na stopu, kterou mu Lovec ukazoval.

„Pěkný kus,“ řekl uznale.

„Šesterák, v plný síle, no nemám pravdu?“ hodnotil Lovec tvar a hloubku v měkké půdě.

Johan přitakal a poklekl, aby lépe prozkoumal otisky srnčích kopýtek.

„Je to čerstvý,“ zašeptal a zlehka se dotknul dvěma prsty okraje stopy. Sotva tak učinil, nabyl pocit, že toho srnce vidí ve své hlavě, že ho tam má. Ten obraz byl tak živý, tak skutečný, až mu to vzalo dech. Lekl se a v mžiku odtáhl prsty položené ve stopě. Měl dojem, že drží žhavé železo.

„Co je?“ zeptal se Lovec a udiveně civěl na přítele.

„Nevím. Nejsem si jistý,“ odpověděl zmateně Johan.

„Co si nejseš jistý? Tak mluv přece.“

„Když jsem se dotknul té stopy, úplně jsem ho uviděl,“ vysvětloval Johan, oči stále upřené do otisku kopýtek.

„Jó a kdes ho asi viděl, ty chytřej?“ brblal Lovec, ale pro jistotu se rozhlížel kolem.

„No přece v mé hlavě.“

„A vidíš ho pořád?“

„To né. Jak jsem ucuknul, tak zmizel,“ vysvětloval Johan, očividně vyvedený z míry.

„Já se z tebe zblázním. No, tak to zkus znova, přece,“ nabádal Johana Lovec přidušeným hlasem a pokradmu sledoval okolí.

„To ti byl hrozně divnej pocit,“ zarazil mladík svoji ruku těsně nad stopou.

„Dělej, člověče. Na co čekáš? Pocity si nech na doma,“ naléhal Lovec.

Johan velice opatrně znovu položil prsty do stopy. Oči upřené k zemi, najednou měl pocit, že mu celým tělem proběhla půlka mraveniště, a v tu chvíli ho opět uviděl.

Byl to statný šesterák. Právě okusoval pupeny a listy jakéhosi keře. Když ucítil Johanův pohled, zanechal pastvy a podíval se mu přímo do očí. V ten okamžik mezi nimi proběhlo zvláštní propojení a Johan věděl, že spolu mohou mluvit. Byl to rozhovor beze slov. Neznámý, podivný přenos myšlenek skrze sílu zanechanou srncem v jeho stopách.

To přece není možný, dyk srnec mluvit neumí, blesklo Johanovi hlavou. Snažil se tak ukotvit v přítomnosti za pomoci zdravého rozumu. Ale než se dobral své vlastní odpovědi, uslyšel srncův hlas ve své hlavě.

Ano, podvolím se vám. Dám vám svůj život, protože svůj úkol jsem na tomto světě již splnil, ale nebude to pro vás snadné. Vyzkoušíme, jací jste lovci, jak si vážíte života, jak si vážíte mě i sami sebe. Tak si mě najděte, čekám na vás, poslal srnec skrze své stopy oběma lovcům jasný vzkaz.

Johan ucukl rukou a naprosto zmatený a bez dechu se chvíli mlčky díval před sebe.

Lovec svého druha napjatě pozoroval a čekal, co se bude dít.

„To je něco neuvěřitelného... On o nás ví a máme si ho najít. Tohle jsem nikdy dřív nezažil. No věřil bys tomu?“ obrátil se mladík na Lovce se zvláštním výrazem v očích. Byl to výraz, jaký u něj Lovec nikdy dříve neviděl.

„Jak tak na tebe koukám, tak to setkání s Johankou s tebou hodně zamávalo, no nemám pravdu?“ podotkl s naprostou jistotou.

„No asi jo... Ty myslíš, že za to může ona?“

„Na co se mě to ptáš, člověče? To ona ti pomohla otevřít vědomí. Nejsem sice na tom tak jako všechny ty norn a leighiše a ani jako vy, ale jedno vím docela určitě. Ona ti ukázala cestu. Právě ona je tím klíčem, co ti otevřel dveře do místnosti, kterou jsi měl vždycky v sobě. Prostě si o ní jenom nevěděl.“ Lovec se chvilku odmlčel. „Hochu, to je dar. Užívej ho ve zdraví, ke svému prospěchu a k prospěchu ostatních. A řeknu ti ještě jedno, takhle ses změnil až po setkání s Johankou. To vím docela jistě.“

Johan stál a rovnal si v hlavě právě prožité okamžiky a také to, co zrovna slyšel od Lovce. Ten, když viděl nepopsatelný výraz mladíkova obličej, jen mávnul rukou a beze slova se vrátil ke čtení čerstvé stopy. Dal ještě Johanovi možnost se s tím vším v dané chvíli alespoň trochu srovnat.

„Myslím, že na nás věčně čekat nebude, no nemám pravdu?“ oslovil po chvilce Johana, když ho napadlo, že je nejvyšší čas. „Měli bysme vyrazit. Teda, aspoň to tak cejtím,“ pobídl přítele a vydal se po srncově stopě. Johan šel beze slova za ním s hlavou plnou právě prožitých událostí. Měl v sobě pěkný zmatek. Motala se mu tam Johanka se srncem i Lovcova slova. Všechno na jedné hromadě. Přemýšlel o těch věcech, co ho během předešlé doby potkaly. Nešlo mu na rozum, proč na ně s Lovcem v lese úplně zapomněl.

„Člověče, ty vypadáš jak z jinýho světa. Už se konečně prober. Potřebuju tě teď a tady. Jsme přece na lovu! Nebo snad ne? Poskládat si to můžeš v tý svý makovici, až se vrátíme zpátky. Tak bys mohl rovnou říct tomu srncovi, ať přijde za náma do vsi, no nemám pravdu?“ chechtal se Lovec, snaže se přimět přítele k návratu do přítomnosti.

„No jó, pořád, dyk už jdu,“ bránil se Johan Lovcovu dotírání.

Šli rychlou chůzí, sledující čerstvou stopu. Ta je vedla nejprve podle potoka a po pár krocích se srnec vydal po stezce vyšlapané zvěří, kde se jeho stopy ztrácely mezi nepřehledným množstvím jiných otisků. Bylo to čím dál složitější. Srncovu stopu oba lovci určovali spíše intuitivně, než že by ji skutečně viděli.

Lovec, stopař s letitou zkušeností, se nedal srncovou mazaností jen tak oklamat. Během svého loveckého života se naučil odhadovat, jak se stopovaná zvěř zachová. Některé záměry se daly vyčíst nebo odhadnout z členitosti a druhu okolí, v němž se právě nacházeli. Jakmile se Lovec stal součástí lesa, viděl drobnosti, náznaky, maličkosti pro běžného smrtelníka neviditelné. To ho v převážné většině dovedlo úspěšně k cíli.

Najednou jeho pozornost upoutal Johan.

Lovec se zastavil, a ač nechtěl, musel sledovat přítelovo počínání.

Johan šel po stopě jak lovcí vlk. Šel s ohromující jistotou, jež z něj vyzařovala a nedala se přehlédnout, až to Lovec nevydržel a tiše na něj zavolał: „Co se s tebou stalo? Kde bereš tu jistotu?“

„Mně z toho ze všeho asi praskne hlava,“ stěžoval si Johan, „představ si, že vidím, jak ty jeho stopy lehounce světlýkují... Je to podobný světlo jako od světlušek, jenomže daleko slabší. Někdy tak svítěj houby na starým dřevě... taková ta slabounká záře... To je něco úžasného, já se vlastně nemůžu splést,“ vykládal mladík jedním dechem, aniž by se zastavil v rychlé chůzi.

„No, to je dobrý. Tak já se učím stopovat celý život, a tohle mě nepotká. Pak si přijde jeden takovej klouček a já můžu jít tak akorát sbírat žaludy,“ ulevoval si Lovec.

„Přestaň brblat a poběž, ať se vrátíme včas zpátky do vsi,“ pobízel nedočkavě svého přítele Johan.

„To snad není možný, dřív bys neviděl ani stopu od krávy, a teď mě budeš honit jak nadmutou kozu, no nemám pravdu?“ kroutil Lovec nechápavě hlavou.

Srnec oba lovce vedl mezi skaliska obklopená statnými stromy a několika křovinami. Těm se tu z nedostatku světla moc nedařilo. Stezka se vinula do kopce posetého kameny. Oba muži je využívali jako schody, usnadňující si tak namáhavý výstup. Zbrocení potom se dostali do celkem úzké soutěsky, museli jít jeden za druhým, aby prošli. Tato skutečnost je přiměla ke zpomalení a zvýšené opatrnosti. V jejich obavách je ještě utvrdil proud vzduchu, který k nim zanesl nasládlý pach mršiny.

Johan, jenž šel první, ještě více zpomalil v očekávání nemilého překvapení. Po pár krocích se jeho předtucha naplnila. Soutěska, skrze niž prošli, se před nimi náhle otevřela a na malém skalnatém plácku uviděli několik kroků před sebou hnědého medvěda hodujícího na jelení zdechlině. Oba lovce udivilo, s jakou mrštností se tak ohromná šelma vyrušená při hostině proti nim rozběhla. Byly to jen pouhé okamžiky dělicí je od jisté smrti v tlapách velikého huňáče.

„Nahoru,“ zařval Johan a už lezl po strmém skalisku.

On na jedné a Lovec na druhé straně soutěsky šplhali, co jim síly stačily. V takové chvíli je záchrana života na prvním místě.

Medvěd se zarazil v běhu a kýval hlavou z jedné strany na druhou, nevěda, na kterého z těch dvou se má vrhnout dřív. To byly drahocenné střípky času, prodlužující bezpečnou vzdálenost od medvědích drápů. Pojednou se medvěd rozhodl pro Lovce. Postavil se na zadní tlapy a snažil se vyšplhat za ním nahoru. Ač měl velké a silné drápy, k lezení po téměř hladké skále mu nebyly nic platné. Bezmocně tedy řval a stále znovu a znovu se marně pokoušel najít schůdnější cestu.

„Tak se ukaž, co v tobě je,“ křičel Lovec na Johana ve snaze přehlušit medvědí řev. „Rychle něco vymysli, nebo tady budu za tři dny smrdět ještě já,“ hulákal a chvatně hledal lepší místo k uchycení. Stál totiž na malém výstupku a snažil se udělat ještě jeden krok výš, kde byla hrana široká tak na půl chodidla. „Dlouho se asi neudržím. Jestli mám spadnout, tak ať je to aspoň na hlavu, abych nemusel snášet ten hrozný smrad z jeho tlamy, až mě bude rvát na kusy,“ vtipkoval i v této těžké chvíli. Ostatně jak bylo jeho dobrým zvykem.

„Ty jseš nenapravitelný,“ křičel Johan, „dej mi chvíli času a buď zticha! Potřebuju se soustředit.“

„Jó, tak já mám bejt zticha. No, to je dobrý, ale že von tady řve jak divokej tur, to pána neruší. To jsem teda dopadnul,“ brblal Lovec už skoro pro sebe.

V tu chvíli Johan napnul veškerou vnitřní sílu a soustředil ji na medvěda. Ten se stále snažil najít cestu, jak se dostat za Lovcem. Odcházel stranou hned sem, hned tam a opět se vracel. Zdálo se, že čeká, až Lovec spadne dolů, a tím pádem mu tak nabídne kus čerstvého masa. Chudák Lovec stál špičkou boty na malém výstupku. Noha se mu vysílením začala nepříjemně třást. Jednu ruku měl zasunutou ve skalní trhlině a druhou se chytil kořene borovice rostoucí ve výšce nad ním. Přitisknut k vlhké stěně porostlé mechem a sladkým kapradím, napjatě sledoval zuřícího medvěda na zemi pod sebou. Odporný zápach, kterého bylo všude kolem plno, v zápalu boje ani nevnímal.

Johan, který šplhal po protilehlé skále, na tom byl ovšem poněkud lépe. Podařilo se mu totiž vylézt na skalní římsu, na níž mohl pohodlně stát, a mohl se nerušeně soustředit na záchranu svou i Lovcovu.

Oči zavřené. Ve tváři naprosté soustředění.

Nejprve svým vědomím pronikl do medvědovy hlavy a vůlí se mu snažil vnutit, že se mu chce spát. Zároveň mu

ve své mysli přejížděl pravou rukou od špičky čenichu přes hlavu a celý hřbet až po kořen ocasu. Ani na okamžik se nedal vyrušit ze svého konání.

Po určité chvíli Lovec zpozoroval, že se medvěd dole pod ním zastavil a přestal tak strašlivě řvát. Z hloubi jeho útrob se ozývalo jen jakési slábnoucí mručení. Vypadalo to, jako když zahřmí kdesi v dálce za kopcem. Najednou začal kývat svěšenou hlavou sem a tam a úplně ztichl. Div si neodřel černý čenich o hrubou skálu pod sebou. Pryč byla i jeho zuřivost. Otočil se a pomalu odcházel. Tak dva tři kroky od mršiny, kterou se prve sytil, upadl jak žok hrachu a spal.

„Musím říct, že jsem čekal všechno, ale tohle...?“ chválil s upřímným obdivem Lovec Johana. „Spí jak miminko, to jo, ale jak dlouho mu to vydrží?“ zeptal se tak trochu nejistě.

„To je právě to, co nevím. Měli bysme asi co nejdřív vypadnout, než nás zase bude chtít sežrat,“ odpověděl Johan, drápaje se rychle dolů na pevnou zem.

„To mi budeš muset někdy povyprávět, jaks to udělal. Na takovýho kloučka to bylo docela dobrý, no nemám pravdu?“ neodpustil si Lovec.

„Jo tak prej docela,“ kroutil Johan hlavou.

Oba muži opustili svá dočasná útočiště bez pohromy. Ovšem ještě museli projít kolem spícího huňáče, pokud chtěli sledovat srncovu stopu. Vědomí, že se medvěd může kdykoli probudit, je pohánělo rychle kupředu. Velice rádi opustili soutěsku plnou dusivého zápachu. Jakmile byli dostatečně daleko od toho neblahého místa, zastavili se, aby chvilku vydechli.

„Myslíš, že je ten srnec tak mazanej, že nás zavedl schválně tomu medvědovi rovnou do drápů?“ zeptal se Johana zhluboka oddechující Lovec.

„Jo, to si myslím, a taky si myslím, že nám nedá svůj život zadarmo,“ přemýšlel Johan. „Budem si na něj muset dát větší pozor, kdo ví, čeho všeho je schopnej,“ dodal ještě a již hledal, kudy se mají znovu vydat.

Stopa vedla oba lovce dál do hloubky lesa. Johan bezpečně četl zelenkavě světélkující otisky. V příšeří vytvořeném korunami staletých obrů to byla velká výhoda.

Lovec se pojednou zastavil a chytil mladíka za paži.

„Počkej,“ rozhlížel se kolem, „tady se mi něco nezdá, tohle přece není normální lov... V životě jsem nic takovýho nezažil. Máš vůbec tušení, co se tady děje?“

„To teda nemám.“

„Tak zkus strčit prsty do tý stopy. Třeba se něco dozvíme, protože už jsme docela daleko od osady, tak by mě zajímalo, kam nás chce zatáhnout!“ řekl trochu podrážděně jindy klidný Lovec.

„Upřímně, brachu, zrovna moc se mi do toho nechce, ale co s tím, prostě to zkusím,“ souhlasil Johan, i když nerad.

„Kašli na pocity. Potřebujem přece jenom vědět, co dál, no nemám pravdu?“ povzbuzoval přítele Lovec.

„No jasně že jo,“ odsekl nedůtklivě mladík. Neměl totiž rád, když byl do něčeho nucen, nicméně poklekl tedy na jedno koleno a dost váhavě se dotkl zřetelně obtisknutého kopýtka v měkké půdě. Lovec s napětím čekal, co se bude dít.

Johan měl zavřené oči a podle chvění víček se dalo usoudit, že v jeho nitru probíhá vzrušující a napínavý děj. Čas běžel a Johan konečně otevřel oči a zadíval se před sebe dosud ještě nepřítomným pohledem.

„No, to je dost,“ ulevil si Lovec. „Tak cos viděl?“ ptal se dychtivě.

„Je tady blízko a máme si ho najít, jestli prej to svedem. Připrav se, asi to nebude jen tak,“ odpověděl mladík tlumeným hlasem, jako kdyby se obával, že ho srnec může slyšet.